

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521201070
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2521201070.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpený splnomocnencom: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. XXX/XX, zastúpená advokátkou: Mgr. Dáša Brezovan, so sídlom Bratislava, Grösslingová 50, o zaplatenie 55.893,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 22C/30/2021-285 zo dňa 8. novembra 2022 spojení s opravným uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 22C/30/2021-349 zo dňa 18. apríla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutých výrokoch II. a III. ruší a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie istiny 3.400,- Eur zastavil, výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu voči žalovanej 1. zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalovaná 1. má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 488, § 489, § 494, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 407 ods. 2, 3, § 497, § 499, § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch (účinného ku dňu 03.05.2013).

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca (ďalej aj ako „banka“) a žalovaná 1. a žalovaný 2. ako dlžníci uzavreli dňa 03.05.2013 úverovú zmluvu, na základe ktorej banka poskytla žalovaným úver na rekonštrukciu domu vo výške 70.000,- Eur. Celkový počet dojednaných splátok bol 300 a konečná splatnosť úveru 20.05.2038. Úver bol v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 03.05.2013 zabezpečený záložným právom na záloh - nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaných. Nakoľko sa žalovaní dostali do omeškania so splácaním úveru, žalobca Listom zo dňa 06.06.2018 vyzval žalovaných na úhradu pohľadávky vo výške 2.253,55 Eur do 15 dní od doručenia výzvy, s tým že ak dlžnú sumu v lehote nezaplatia, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalovaná 1. a žalovaný 2. uvedenú výzvu prevzali dňa 12.06.2018, Listom zo dňa 06.08.2018 doručeným žalovanej 1. 13.08.2018 a žalovanému 2. 10.08.2018 banka oznámila žalovaným, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery žalobcu s účinnosťou do 01.01.2015. Týmto listom žalovaným oznámil, že vyhlásil ku dňu 03.08.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Pohľadávku zo zmluvy vo výške 67.287,77 Eur žiadal žalobca uhradiť do 15 dní.

Pokiaľ ide o posudzovanú Zmluvu o splátkovom úvere, titulom ktorej si žalobca uplatňuje žalovaný pohľadávku, táto je zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 OZ, keďže pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy právny predchodca žalobcu konal a žalovaní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V danom prípade sa však nejedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch (účinného ku dňu 03.05.2013) keďže spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov, ktorá podmienka je v danom prípade jednoznačne splnená. Použitie zákona o spotrebiteľských úveroch na daný právny vzťah tak v danom prípade bolo vylúčené.

Vzhľadom na žalovanou 1. vznesenú námietku premlčania žalobcom voči nej uplatneného nároku, zaoberal sa súd potom touto skutočnosťou, pričom premlčanie nároku posudzoval podľa predpisov občianskeho práva a dospel k záveru, že táto námietka žalovanej 1. je dôvodná.

V konaní nebolo sporným, že žalobca ako veriteľ listom (listami) zo dňa 06.08.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Účastníci zmluvy sa tak zmluvne dohodli, pričom táto dohoda je inkorporovaná aj do bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne a.s. s účinnosťou do 1.1.2015. Žalovaní boli do zosplatnenia úveru listom zo dňa 06.08.2018 v omeškaní so splátkou splatnou 20.04.2018, ku ktorému záveru súd dospel vzhľadom na skutočnosť, že išlo o jedinú splátku s ktorou boli žalovaní 03.08.2018 v omeškaní viac ako tri mesiace a súčasne ešte nenastala splatnosť ďalšej splátky (ktorej splatnosťou by možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti vo vzťahu k splátke splatnej 20.04.2018 veriteľ toto právo stratil) podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Z uvedených ustanovení totiž vyplýva, že veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí. Súčasne však pred uplatnením tohto práva musí dlžníka upozorniť na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní a súčasne najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Aby bola uvedená podmienka splnená, bola splátka, ktorou došlo k zosplatneniu úveru, splatná dňa 20.04.2018. Súd dospel vykonaným dokazovaním k záveru, že dôvodom na zosplatnenie úveru bolo nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.04.2018. K zosplatneniu úveru došlo dňa 03.08.2018, t. j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, pričom upomienkou zo dňa 06.06.2018 boli žalovaní upozornení na možnosť veriteľa žiadať o okamžité zosplatnenie úveru. Keďže bolo dohodnuté plnenie v splátkach, v zmysle § 103 OZ začala plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich splatnosti, t.j. od 20. dňa v mesiaci, a to bez ohľadu na mimoriadne zosplatnenie úveru. Z uvedeného vyplýva, že premlčané boli všetky neuhradené splátky splatné 3 roky pred podaním žaloby, konkrétne splátka splatná dňa 20.03.2018 a splátky splatné pred touto splátkou. Veriteľ nemôže vyhlásením mimoriadnej splatnosti spôsobiť neskoršiu splatnosť už pred tým splatných splátok, a to s poukazom na ustanovenie § 103 OZ, ktoré jednoznačne pri úprave premlčania určuje, že v prípade dohodnutia plnenia v splátkach začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. V prípade splátok splatných dňa 20.05.2018 a skôr bola teda žaloba podaná až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. V prípade ostatných splátok platí, že premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie nie od mimoriadneho zosplatnenia, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie úveru (§ 103 OZ). V tu prejednávanej veci žalobca ako veriteľ zosplatnil úver kvôli nezaplateniu splátky splatnej dňa 20.04.2018, ako to vyplýva aj z listu zo dňa 06.08.2018. Od splatnosti splátky splatnej dňa 20.04.2018 potom začala plynúť premlčacia doba pre celý zvyšok dlhu žalovaných. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu tak uplynula najneskôr 20.04.2021.

Prvoinštančný súd pokračoval s tým, že premlčanie sa týka aj úrokov z omeškania /povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok.

Pokiaľ ide o a žalobcom navrhované použitie zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákona č. 62/2020 Z. z.“), súd prvej inštancie konštatoval, že zákonodarca nemienil a ani neupravil spočívajúce všetkých premlčacích lehôt v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, ale zákonodarca mienil a aj upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, t.j. tých premlčacích lehôt.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca podal žalobu na súde dňa 04.06.2021, teda až po uplynutí trojročnej premlčacej doby v prípade splátok splatných pred mimoriadnym zosplatnením, ako aj v prípade celého zvyšku zosplatneného dlhu. Súd bol v zmysle § 100 ods. 1 OZ povinný na námietku premlčania vznesenú dlžníkom - žalovanou 1. prihliadať a z dôvodu premlčania nároku žalobcu žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanej 1. (nedotknutej čiastočným zastavením konania vo výroku I. a s poukazom aj

na právoplatnosť platobného rozkazu voči žalovanému 2.) zamietol. Za premlčané považoval súd aj uplatnené úroky a úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

Nakoľko voči žalovanej 1. bola žaloba v celom rozsahu nedotknutom čiastočným späťvzatím žaloby zamietnutá, v časti konania o zaplatenie 3.400,- Eur v ktorej časti bolo konanie zastavené však súd na účely rozhodovania o trovách považoval súd žalovanú 1. aj v tejto časti za úspešnú, nakoľko čiastočné zastavenie konania procesne zaviniť žalobca, keďže z vykonaného dokazovania vyplynul záver, že žaloba nebola čiastočnými späťvzatiami vzatá späť v dôsledku správania žalovanej 1. po podaní žaloby - z predložených listín sa javí pravdepodobnejší záver, že úhrady na inkasný účet po podaní žaloby vykonával žalovaný 2. prípadne žalovaný 2. prostredníctvom tretej osoby - podstatná je však skutočnosť, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nemohol súd dôjsť k záveru, že úhrady žalobcovi po podaní žaloby vykonávala žalovaná 1., ku ktorému záveru súd dospel aj z dôvodu, že výpisy z úverového účtu za obdobie po podaní obžaloby dňa 04.06.2021, zhodne obsahujú pripisovanie vkladov na predplatok z účtu č. C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s názvom B. E., pričom platby z uvedeného účtu žalobca označoval v priebehu konania rôzne a to tak, že za obdobie od 30.06.2021 do 27.12.2021 vo výške 1400 Eur mali byť vykonané žalovanými, za obdobie od 25.01.2022 do 25.04.2022 vo výške 800 eur mali byť vykonané žalovanou, za obdobie 25.05.2022 do 27.06.2022 vo výške 400 Eur mali byť vykonané žalovanými a za obdobie od 25.07.2022 do 25.10.2022 vo výške 800 Eur mali byť vykonané žalovaným 2/. Už uvedený rozpor v tvrdeniach žalobcu a zisteniach z výpisu z úveru neumožňuje súdu dospieť k záveru, že žalobca preukázal, že úhrady po podaní žaloby vykonávala žalovaná 1/ a teda, že by svojím konaním zaviniť čiastočné zastavenie konania. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo uplynutie zákonom stanovenej premlčacej doby na ktorú bol súd povinný na základe námietky dlžníka prihliadať a premlčané právo nepriznať. Tieto skutočnosti viedli súd k záveru o plnom úspechu žalovanej 1/ v konaní a priznaní nároku na náhradu trov voči žalobcovi v rozsahu 100%.

Vo vzťahu k priznaniu náhrady trov konania žalovanej 1/ sa súd zaoberal aj možnou aplikáciou ust. § 257 CSP a dospel k záveru, že tieto v predmetnom konaní zistené neboli.

5. Opravným uznesením súd prvej inštancie opravil číslo konania rozsudku.

6. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie proti výrokom, ktorými súd žalobu vo zvyšnej časti voči žalovanej 1. zamietol, t.j. výroku II. napadnutého rozsudku a žalovanej 1. priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, t.j. výrok III. napadnutého rozsudku, a to s odkazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Domáhal sa, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnuté výroky rozsudku tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná proti žalovanej 1. náhradu trov konania v rozsahu 100% k rukám advokátskej kancelárie Roman Kvasnica a partneri s.r.o., event. aby zrušil odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď posúdil žalobcom uplatnený nárok za premlčaný. Dátum uplynutia premlčacej doby nároku žalobcu, uplatneného v tomto konaní, nie je možné stanoviť na dátum 20.04.2021. Súd zjavne nesprávne aplikoval ustanovenia § 1 písm. a), § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., keď vyslovil právny záver, že predmetné zákonné ustanovenia nevyvolali vo vzťahu k nároku žalobcu dočasné neplynutie premlčacích dôb (tzv. spočívanie premlčania). Nie je pravdou, že označené zákonné ustanovenia sa vzťahujú iba na lehoty, ktorých koniec by uplynul v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021. Uvedený výklad je v zjavnom rozpore s gramatickým aj teleologickým výkladom dotknutých zákonných ustanovení. Spočívanie premlčacej doby v zmysle označených zákonných ustanovení sa vzťahuje na všetky prípady, pri ktorých premlčacia doba začala plynúť pred rozhodným zákonom špecifikovaným obdobím, následne vo vymedzenom úseku neplynula a nakoniec začala opäť plynúť po uplynutí zákonom definovaného obdobia. Pokiaľ teda súd ustálil začiatok plynutia premlčacej doby peňažného nároku žalobcu na deň 20.04.2018, je zjavné, že ku dňu bezprostredne predchádzajúcemu zastaveniu plynutia premlčania v zmysle § 1 písm. a) zákona 62/2020 Z.z., t.j. k 26.03.2020, uplynulo z tejto doby 706 dní. Následne od 01.05.2020 pokračovalo plynutie premlčania 707-im dňom. Ku dňu bezprostredne predchádzajúcemu zastaveniu plynutia premlčania v zmysle § 8 písm. a) zákona 62/2020 Z.z., t.j. k 18.01.2021, uplynulo z celkovej premlčacej doby spolu 969 dní. Následne od 01.03.2021 pokračovalo plynutie premlčania 970-im dňom. Od 01.03.2021 teda zostávalo k uplynutiu 3 ročnej premlčacej doby (1.095 dní), ešte 125 dní, t.j. viac ako 4 mesiace. Celkovo by za predpokladu nepodania žaloby žalobcom teda premlčacia

doba žalobcom uplatneného nároku, uplynula dňom 06.07.2021. Žalobca teda podal žalobu viac ako mesiac pred uplynutím zákonnej premlčacej doby. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia NS SR. Súd realizoval nesprávny výklad ustanovení zákona č. 62/2020 Z.z. Žalobca tiež poukázal na dôvodovú správu k označenému zákonu. Má za to, že žiadne ohraničenie právnych vzťahov, ako ho prezentuje súd v rámci napadnutého rozsudku, neobsahuje ani znenie zákona ani dôvodová správa.

Odvolať ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nakoľko ide o súdne rozhodnutie, ktoré obsahuje zjavné znaky svojvôle zo strany súdu a ide o prekvapivé rozhodnutie. Súd preukázateľne ignoroval právne normy, ktoré mali byť na predmetný spor aplikované. V tejto súvislosti poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesenie ÚS SR IV. ÚS 110/09 z 02.04.2009, Nálezy ÚS SR IV. ÚS 77/02 z 27.11.2002, III. ÚS 26/2010 z 04.05.2010, I. ÚS 26/94 z 10.05.1994, IV. ÚS 192/08 z 28.08.2008, I. ÚS 335/06 z 30.10.2007, uznesenie NS SR 7 Cdo 42/2010 z 17.11.2011.

V ďalšej časti odvolania odvolateľ namieta, že aj za predpokladu, že by bol výklad ustanovení zákona č. 62/2020 Z.z., ktorý realizoval súd prvej inštancie správny, čo žalobca popiera, nedošlo zo strany súdu k správne určeniu začiatku plynutia premlčacej doby. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn.10Co/261/2016 zo dňa 30.11.2017, v intenciách ktorého je zrejme, že v rámci zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými je potrebné stanoviť začiatok plynutia premlčacej doby najskôr dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. dňom 03.08.2018. Až požiadavkou žalobcu na žalovaných o zaplatenie celého dlhu, teda najskôr dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, resp. jeho doručenia žalovaným, vznikol žalobcovi nárok na jednorazovú úhradu splátok pôvodne splatných od 20.08.2018 do 20.05.2038. Z uvedeného dôvodu teda platí tzv. aktio nata, a preto je nevyhnutné určiť začiatok plynutia premlčacej doby pre splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, najskôr dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. 03.08.2018. Ustanovenie § 565 OZ nie je kogentné, nakoľko je v danom ustanovení uvedené doslova „môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky“, je zrejme, že toto zákonné ustanovenie má jednoznačne dispozitívny charakter. Splatnosť celej pohľadávky totiž nastala, keď žalobca o jej zaplatenie požiadal, nie keď tak urobiť mohol. Je teda zrejme, že splátkou, pre ktorú sa stal zročný celý dlh, nie je možné označiť splátku splatnú 20.04.2018.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiada potvrdiť napadnuté rozhodnutie. Žalovaná nesúhlasí s názorom žalobcu týkajúceho sa nesprávnej aplikácii ustanovenia § 1 písm. a), § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z.. a má za to, že predmetné zákonné ustanovenie sa vzťahuje práve na lehoty, ktorých koniec by uplynul práve v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021. Dôvodila tým, že sledovaným cieľom tejto zákonnej úpravy bolo ochrániť najmä zdravie občanov, aby v čase, kedy bola pandémia COVID-19 najrozšírenejšia (obdobie 27.03.2020-30.04.2020 a 19.01.2021-28.02.2021), nemuseli sami lebo prostredníctvom splnomocnencov robiť napr. aj právne úkony adresované súdom, z dôvodu, e by im uplynula práve v tomto období premlčacia alebo prekluzívna lehota. Zákonodarca teda uprednostnil zdravie občanov SR a prevenciu pred šírením pandémie COVID -19 pred plnením si niektorých povinností na ochranu svojich nárokov, avšak len v presne vymedzenom období a za predpokladu, že by v tomto období o tieto svoje nároky prišli. Je nepochybné, že po skončení tohto vymedzeného obdobia mohli všetky subjekty opätovne riadne uplatňovať svoje nároky a práva a teda logicky ani nie je dôvod, aby en bloc spočívali všetky premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré boli v behu. Žalobca taktiež nesprávne poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorú následne nesprávne vykladá. Na podporu správnosti svojich záverov poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Cdo/10/2022 zo dňa 29.3.2022. V prejednávanej veci dvojročná premlčacia doba podľa ust. § 106 ods. 1 OZ začala plynúť dňom 25.01.2019 a posledný deň premlčacej doby by pripadol dňa 25. 01. 2021. Premlčacia doba plynula v predmetnej veci nepretržite odo dňa 25. 01. 2019 až do momentu nadobudnutia účinnosti Zák. 9/2021 Z. z, ktorým sa novelizoval Zákon 62/2020 Z.z. a priamo na uvedenú situáciu sa vzťahovalo ust. § 8 písm. a/, podľa ktorého lehoty na uplatňovanie práva na súde uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu v čase od 19.01. do 28. 02. 2021 neplynú. Dvojročná premlčacia doba tak dňom 19. 01. 2021 spočinula, prestala plynúť, pričom do jej uplynutia (do 25.01.2021) zostávalo 6 dní premlčacej doby. Uvedená zostávajúca premlčacia doba v rozsahu 6 dní začala opätovne plynúť v zmysle znenia zákona po 28. 02. 2021, t.j. 01. 03. 2021, pričom pričítaním zostávajúcich 6 dní z dvojročnej premlčacej doby bol posledným dňom dvojročnej premlčacej doby 06. marec 2021. Úkon uplatnenia práva na súde uplatnený po uvedenom dátume, t.j. po 6. marci 2021 je potrebné označiť za úkon uplatňujúci už premlčané právo. Ohľadom správneho určenia začiatku plynutia premlčania žalovaná 1. uviedla, že sa stotožňuje s argumentáciou súdu a má za to, že medzi stranami došlo k dohode o strate výhody splátok práve v zmysle § 565 OZ, nie k dohode, že omeškaním, čo i len jednej splátky dochádza bez ďalšieho k splatnosti celého dlhu, teda splatnosť pohľadávky nenastáva v

tomto prípade priamo zo zákona. Žalovaná 1. ďalej vo vyjadrení poukazuje na odvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

9. Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca (odvolacia replika) a uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na svojich doterajších podaniach. Vo vzťahu k aplikácii zákona č. 62/2020 Z.z. na predmetný spor uvádza, že v zmysle už konštantnej rozhodovacej praxe súdov sa aplikuje právny názor, že ustanovenia § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. je potrebné vykladať tak, že tie majú za následok spočívanie a faktické predĺženie premlčacej doby. Poukazuje na závery odvolacích súdov a tiež Ústavného súdu SR. Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení v podstate zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu a odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zmeniť v zmysle podaného odvolania.

10. Na vyjadrenie žalobcu reagovala žalovaná (odvolacia duplika) a uviedla, že žalobca predkladá rozhodnutia súdov, ktoré netvorí ustálenú rozhodovaciu prax, častokrát sú v merite vecí identické s právnou argumentáciou žalovanej 1, napriek tomu, že ich považuje za právne relevantné k jeho argumentácii. Dokonca v prípade Uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 591/2021-22 zo dňa 16.11.2021, ktoré považuje žalobca za potvrdzujúce jeho právny názor sa toto tvrdenie nezakladá na pravde. Predmetné uznesenie opisuje situáciu, pri ktorej sťažovateľovi uplynula lehota v spornom období.

11. Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca a uviedol, že je zrejmé, že právny názor na výklad dotknutých zákonných ustanovení je v rámci rozhodovacej praxe jednotlivých súdov v rámci sústavy súdov v Slovenskej republike rozdielny. Uvedené nič nemení na skutočnosti, že žalobca trvá na správnosti ním prezentovanej právnej argumentácie. Vo vzťahu k nesprávnemu určeniu začiatku plynutia premlčacej doby v predmetnej veci súdom prvej inštancie, ktorú žalobca v rámci podaného odvolania taktiež namietal, si žalobca dovoľuje poukázať na uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022, 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022 a 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022. Súd prvej inštancie určil ako splátku, pre ktorú došlo k zosplatneniu úveru, anuitnú splátku splatnú dňa 20.04.2018. Vzhľadom na citované právne závery NS SR, premlčacia doba vo vzťahu k nároku žalobcu začala plynúť dňa 21.07.2018 a ak by nedošlo k podaniu žaloby žalobcom, uplynula by dňom 21.07.2021, t.j. viac ako mesiac po podaní žaloby žalobcom.

12. Na vyjadrenie žalobcu reagovala žalovaná a uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení uvádza rozhodnutia súdov, ktoré boli vydané po rozhodnutí napádaného rozsudku v tomto konaní. Odvolací súd je v zmysle ust. § 366 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, preto nemožno považovať akékoľvek rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca po 08.11.2022, za relevantné, alebo za ustálenú rozhodovaciu činnosť, ktorá by mala spôsobiť vadu vydaného rozhodnutia a teda odôvodnenosť podaného odvolania. Žalovaná ďalej vo svojom vyjadrení v podstate zopakovala svoju argumentáciu z predchádzajúcich vyjadrení.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní veci v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutých výrokoch II. a III. zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

14. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie 55.893,33,- eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 3.5.2013. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 3.400 eur zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanej 1/ zamietol (výrok II.) a žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.). Predmetom odvolacieho prieskumu s poukazom na rozsah a dôvody odvolania uplatnené žalobcom bolo posúdiť správnosť

právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že predmetný nárok je premlčaný, čo viedlo k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti.

15. Z obsahu spisu a z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľom a žalovanými (konanie voči žalovanému 2/ skončilo vydaním platobného rozkazu prvoinštančným súdom v danej veci č.k. 22C/30/2021-123 zo dňa 3.9.2021, právoplatným voči nemu dňa 25.9.2021) ako dlžníkmi bola dňa 3.5.2013 uzavretá zmluva o úvere č. 5038528962 na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľnosti vo výške 70.000,- eur, ktorý sa zaviazali splácať v 300 mesačných splátkach po 343 eur splatných k 20. dňu v mesiaci, pričom konečná splatnosť úveru bola dňom 20.5.2038. Listom zo dňa 6.6.2018 veriteľ - Slovenská sporiteľňa, a.s., žalovaných vyzval na úhradu pohľadávky 2.253,55 eur do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak ju neuhradia, bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Slovenská sporiteľňa, a.s., listom zo dňa 6.8.2018 oznámila žalovaným, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery SLSP, a.s. a týmto listom oznamuje, že vyhlásila ku dňu 3.8.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky s tým, že pohľadávku vo výške 67.287,77 eur majú žalovaní uhradiť do 15 dní. Žalovaná zásielky prevzala.

16. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

18. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

19. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 OZ. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia, pričom jej dĺžku určuje zákon. Všeobecná trojročná premlčacia doba je stanovená v § 101 OZ, ktorý stanovuje objektívny začiatok jej plynutia a za tento deň sa považuje deň, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz na súde, teda keď mohla byť podaná žaloba na súd (actio nata).

21. Splatnosť úverovej pohľadávky je daná zmluvou, v ktorej si veriteľ s dlžníkom dohodol plnenie v splátkach, s oprávnením veriteľa pre prípad neuhradenia dlžníkom splatné peňažné záväzky v termíne vyhlásiť úver za splatný. Ide o postupné čiastkové plnenie, ktoré nie je ani opakujúcim sa, či trvajúcim plnením, ani čiastočným plnením. Splatnosť týchto úsekov je daná samostatne (oddelene), teda každý diel má určenú svoju konkrétnu splatnosť. Celkový predmet záväzku je však vopred určený, pričom jednotlivito plneniami dielmi sa rozsah celej pohľadávky postupne znižuje.

22. Dobou splnenia čiastkového plnenia je doba jednorazového splnenia jednotlivkej splátky, dobou splnenia celého záväzku je doba splnenia poslednej splátky. V prípade čiastkového plnenia nemôže veriteľ žiadať od dlžníka jednorazové splnenie, okrem situácie stanovenej v § 565 OZ. V takomto prípade stráca dlžník výhodu čiastkového plnenia. V predmetnej zmluve bola výška aj doba jednotlivých splátok presne stanovená a to k 20. dňu v mesiaci, pričom splatnosť a premlčanie pri plnení v splátkach treba posudzovať samostatne ohľadom každej zo splátok, teda premlčacia doba plynie pri každom čiastkovom plnení odo dňa jeho splatnosti. Ak pri takto dojednanom plnení sa pre nesplnenie niektorej splátky stane splatný celý dlh, začne pre celý dlh plynúť premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplnenej splátky. Splnením jednotlivých splátok dlh čo do príslušnej čiastky zaniká, úplne zanikne až splnením poslednej splátky. Dlh je teda rozdelený do niekoľkých čiastkových a relatívne samostatných dlhov, ktoré majú určitú vzájomnú súvislosť a v celku predstavujú súhrnnú výšku pohľadávky. V prípade dojednania

straty výhody splátok, ktorá sa prejaví v špecifickej zmluvnej sankcii za omeškanie s niektorou zo splátok, dôjde k zosplatneniu celého dlhu. Omeškaním splatnosti jednej splátky si tak dlžník privodí splatnosť aj všetkých budúcich splátok. Zákonodarca ust. § 103 OZ mienil modifikovať, aby sa pri strate výhody splátok počítala premlčacia doba celého dlhu už odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, čo je v súlade s cieľom inštitútu premlčania ako stimulácie veriteľa k rýchlemu uplatneniu jeho práv, ako aj snahy predchádzať dôkaznej núdzi na strane veriteľa v spore a prispieť tak k právnej istote strán sporu v občianskoprávných vzťahoch. Názor, že premlčacia doba zvyšku dlhu plynie až od jeho splatnosti, teda potom, ako veriteľ uplatnil svoje právo podľa § 565 OZ by neprípustne umožňoval odsúvať začiatok plynutia premlčacej doby nečinnosťou veriteľa, čomu zabraňuje skutočnosť, že toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 druhá veta OZ), čo je taktiež v súlade s istým legitímnym podkladom vyplývajúcim z § 101 veta druhá OZ, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

23. Pri spotrebiteľských vzťahoch môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 OZ). Zákonodarca teda v cit. ust. zavádza pravidlo, podľa ktorého môže veriteľ požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a za súčasného upozornenia dlžníka, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia by bolo uplatnenie neúčinné. Pokiaľ ide o vzťah trojmesačnej doby a lehoty nie kratšej ako 15 dní, s poukazom na § 53 ods. 9 OZ, zákonodarca neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z ust. § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplnenej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). Vo veci sp. zn. 5Cdo 224/2021 zo dňa 30.11.2022 Najvyšší súd zastal názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatnenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok.

24. V čase uplatnenia práva musí byť spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a zároveň uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka, ktorá by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatnenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť. Podľa § 53 ods. 9 OZ vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd prvý raz (§ 101 OZ). Veriteľovi tým zostane na uplatnenie svojho práva na súde menej ako celé tri roky všeobecnej premlčacej doby, pretože tomu bráni práve § 53 ods. 9. Veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatnenie), teda tento deň je najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ), čo znamená, že tento deň je začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa. V uvedenom smere odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR z 29.11.2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020, ale i z 30.11.2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, z 29.11.2022 sp. zn. 7Cdo 268/2020, z 15.12.2022 sp. zn. 4Cdo 132/2021, z 25.1.2023 sp. zn. 4Cdo 140/2021, ktoré už predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 Základných princípov CSP).

25. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že k zosplatneniu dlhu došlo pre omeškanie so splátkou splatnou 20.4.2018, pričom súd prvej inštancie nezohľadnil, že veriteľ sa svojho práva na súde mohol po prvý raz domáhať prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa, je teda zrejme, že záver súdu prvej inštancie nebol správny.

26. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID -19 a justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej aj zákon č. 62/2020 Z.z.). Podľa odvolateľa nie je pravdou, že uvedené ustanovenia sa vzťahujú iba na lehoty, ktorých koniec by uplynul v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne od 19.1.2021 do 28.2.2021 ako uviedol súd prvej inštancie, pričom odvolateľ poukazoval na gramatický a teleologický výklad dotknutých ustanovení. Podľa odvolateľa ku dňu bezprostredne predchádzajúcemu zastaveniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2022 Z.z. teda ku dňu 26.3.2020 uplynulo z tejto lehoty 706 dní a následne od 1.5.2020 pokračovalo plynutie premlčania 707 dňom a ku dňu bezprostredne predchádzajúcemu zastaveniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 8 písm. a) zákona č. 62/2022 Z.z. teda ku dňu 18.1.2021 uplynulo z tejto lehoty 969 dní a následne od 1.3.2021 pokračovalo plynutie premlčania 970 dňom, premlčacia doba by uplynula 6.7.2021, žaloba bola podaná skôr, viac ako mesiac pred uplynutím premlčacej doby.

27. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (od 27.3.2020- pozn. odv. súdu) do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona (do 27.3.2020- pozn. odv. súdu), sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

28. Podľa § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (od 19.1.2021- pozn. odb. súdu) do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona (od 19.1.2021- pozn. odv. súdu), sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

29. Uvedené ustanovenia § 1 písm. a) sa vzťahujú na lehoty, ktoré by mali uplynúť odo dňa účinnosti zákona t.j. od 27. marca 2020. Pre tieto lehoty platí, že neplynú v čase od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020. Inak povedané toto obdobie sa do plynutia lehôt nezapočítava. Tieto závery vyplývajú z článku - Civilné procesné právo v čase koronakrízy, časopis Súkromné právo. Obdobne potom citované ustanovenie § 8 písm. a) sa vzťahujú na lehoty, ktoré by mali uplynúť odo dňa účinnosti zákona t.j. od 19. januára 2021. Pre tieto lehoty platí, že neplynú v čase od 19. januára 2021 do 28. februára 2021. Inak povedané toto obdobie sa do plynutia lehôt nezapočítava. Zároveň správne súd prvej inštancie poukázal na Dôvodovú správu k § 1 v ktorej je uvedené: „predkladateľ má za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie“.

30. Odvolací súd je názoru, že z uvedeného znenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. ako aj z dôvodovej správy vyplýva, že uvedené upravuje prípady, kedy v čase vrcholiacej pandémie vírusu COVID-19 bola pre celospoločenskú situáciu vyžadujúcu obmedzenie mobility obyvateľstva, sťažaná možnosť uplatňovať právo na súde bola podstatne obmedzená dosiahnuteľnosť advokátov a sťažaná možnosť vykonávania porady občana s advokátom a následného uplatnenia práva na súde preto sa uvedená situácia nevzťahovala na plynutie všetkých premlčacích a prekluzívnych lehôt všeobecne, ale len tých, ktoré budú plynúť a uplynú v čase vrcholiacej pandémie v čase, ktorý bol predmetnými právnymi predpismi i vymedzené uvedené vyplýva i zo samotného znenia § 1 ako aj § 8. Nemožno preto akceptovať názor žalobcu, že v zákonom vymedzenom čase zo zákona spočívali všetky premlčacie doby, ktoré boli počas trvania platnosti a účinnosti zákona v behu, pretože ak by uvedené bolo úmyslom zákonodarcu, pristúpil by k formulácii dotknutých ustanovení iným spôsobom. Vyššie uvedená úprava sa vzťahuje len na tie prekluzívne a premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli, správne teda súd prvej inštancie neaplikoval na prejednávajúcu vec § 1 a § 8 zák. č. 62/2020 Z.z. Uvedená odvolacia námietka nebola dôvodná.

31. Odvolateľ poukazoval vo vzťahu k spočívaniu premlčacej doby a k výkladu zákona č. 62/2020 Z.z. na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/189/2020 zo dňa 12.8.2021, sp. zn. 7Cdo/319/2020 zo dňa 31.12.2021 a sp. zn. 7Sk/3/2021 zo dňa 4.5.2021. Odvolací súd však zistil, že rozhodnutie sp.

zn. 2Cdo/189/2020 sa na výklad sporných ustanovení nevzťahuje, pretože riešilo plynutie procesných lehôt na vykonanie procesných úkonov na podanie dovolania. V uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sk/3/2021 zo dňa 4.5.2021 bola riešená procesná lehota na podanie správnej žaloby. Odvolateľom označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/319/2021 (nesprávne v odvolaní označené ako rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/319/2020) zo dňa 31.11.2021 posudzovalo včasnosť dovolania z pohľadu plynutia procesnej lehoty. Podľa názoru odvolacieho súdu označené rozhodnutia sa na problematiku plynutia hmotnoprávných lehôt nevzťahujú.

32. Odvolací súd zohľadnil, že na odvoláciu argumentáciu žalobcu ohľadom plynutia hmotnoprávných lehôt existuje rozdielna prax na odvolací súdoch. Priklonil sa z vyššie uvedených dôvodov k výkladu, že dotknuté ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. týkajúce sa plynutia hmotnoprávných lehôt sa nevzťahujú všeobecne na plynutie všetkých lehôt počas špecifikovaného obdobia, ale len na tie, ktoré by počas tohto obdobia mali uplynúť.

33. Žiada sa napokon dodať, že odvolacia námietka žalobcu ohľadom plynutia lehôt počas pandémie nemohla ovplyvniť závery plynúce z tohto rozhodnutia týkajúce sa nesprávneho počítania začiatku plynutia premlčacej doby s poukazom na zosplatnenie pohľadávky.

34. Z vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie prejednanú vec nesprávne právne posúdil, a preto rozsudok v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušil v napadnutých výrokoch II. a III. a vec v zmysle § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyššie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu opierajúcim sa o už konštantnú súdnu judikatúru (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude ustáliť či došlo k premlčaniu celého nároku, ak k premlčaniu nedošlo, vysporiada sa s námietkami strán sporu prezentovanými v priebehu konania a následne posúdi dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie nového rozsudku bolo v súlade s § 220 CSP.

36. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).